

NIET KLEIN TE KRIJGEN!

Henriëtte Hemmink

voetbalmeiden

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland

Inhoudsopgave

Watje

Vogel

Verliefd?

De brief

De voorbereidingen

Knoop doorhakken

Ramp

Vreemd

Onverwachts probleem

De uitnodiging

Over en uit

De kus

Naar huis

De afspraak

Over de auteur

Ook verkrijgbaar in deze serie

Voetbalmeiden - Niet klein te krijgen!

Auteur: Henriëtte Hemmink

Ontwerp en uitgave: MeerDanBeeld

ISBN 978-90-830351-2-3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WATJE

Lusteloos lopen Nikkie, Charlotte en Karin door de winkelstraat van Nijverdam. Charlotte blijft voor een etalage van een grote sportzaak staan en kijkt met een verveelde blik opzij. ‘Ik wil dat er iets gebeurt,’ verzucht ze. ‘Dat we leuke jongens tegenkomen ofzo.’

‘Hoeft voor mij niet. Ik ben al voorzien,’ antwoordt Nikkie. ‘Doe niet zo lullig,’ Charlotte geeft haar een duw. ‘Jesse is niet de enige leuke jongen!’

‘Hij is wel mijn vriendje.’

‘Ik dacht dat jij en Jesse een knipperlicht-relatie hadden,’ giechelt Karin, die er fleurig uitziet met twintig gekleurde speldjes schots en scheef in haar kortgeknipte haar gestoken.

Nikkie schudt haar lange blonde haren naar achteren. ‘Nee hoor, sinds Regina bij hen uit huis is, ben ik weer in beeld!’ De ouders van Jesse Sterkenburg hadden namelijk Regina, de pleegdochter van vrienden, tijdelijk in huis genomen, omdat het zestienjarige meisje dreigde te ontsporen en haar pleegouders het even niet meer zagen zitten. Jesse zag haar als een uitdaging en nam haar overal mee naartoe, om haar maar van de straat en uit de buurt van verkeerde vrienden te houden. Hij stak al zijn tijd en energie in haar. En Nikkie werd naar de achtergrond geschoven. Dat vond ze moeilijk te accepteren. Bovendien zag Regina dat Nikkie jaloers werd, dus probeerde ze nog meer aandacht van Jesse op te eisen. Dat lukte haar nog ook.

‘Jullie hebben het uitgepraat?’ Charlotte neemt Nikkie sceptisch op.

‘Dat was niet nodig. Ik begreep het wel.’

Charlotte haalt haar neus op. In haar ogen laat Nikkie over

zich heen lopen. ‘Als ik een vaste vriend heb, dan wil ik al zijn aandacht. Hij moet alleen mij en niemand anders belangrijk vinden,’ zegt Charlotte.

‘Zet dat maar uit je hoofd, Lötchen,’ lacht Karin met een schuifspeldje tussen haar lippen geklemd. ‘Je bent wel erg naïef. Er bestaan namelijk geen jongens die genoeg nemen met de bewondering van slechts één meisje. Zij hebben meer aandacht nodig en gooien daarom bij hun geflirt al hun charmes in de strijd.’

‘Alsof jij er verstand van hebt,’ sneert Nikkie.

‘Meestal hebben ze aan één vriendin niet genoeg.’

‘Jesse is anders!’ verdedigt Nikkie. ‘Je kunt niet alle jongens over één kam scheren.’

‘Daar kom je nog wel achter,’ grijnst Karin.

‘Wanneer is er eigenlijk weer kermis in Nijverdam?’ vraagt Charlotte verlangend.

‘Dat duurt nog weken!’ antwoordt Nikkie.

‘Kregen we maar een knappe vrijgezel als gasttrainer, dat brengt wat leven in de brouwerij!’

‘Man, we zijn net kampioen geworden!’ roept Nikkie verontwaardigd. ‘Ben je dat nu al vergeten?’

Charlotte schudt haar hoofd. ‘Ja, dat was een tof feest,’ mijmert ze.

Nikkie begon al met voetballen zodra ze kon lopen. Volgens haar ouders bleef er weinig van het huisraad over. Er zijn foto’s van de ravage in de woonkamer nadat Nikkie op driejarige leeftijd daar op een onbewaakt ogenblik voetbalde. Ze schoot niet alleen de prachtige hanglamp, een huwelijksgeschenk van een oom en tante, aan diggelen, ook schemerlampen, portretten, bloempotten en vazen overleefden haar enthousiasme niet. Ze liet een spoor van vernielingen achter. Nikkies ouders veranderden daarna

hun tuin; ze haalden bloemen, planten en de sierbestrating eruit om een grasveld aan te leggen. Zo kreeg de kleine Nikkie voldoende ruimte om een balletje te trappen. Er werd een hoog hekwerk om de tuin geplaatst om de ramen van de burens te sparen. Mark timmerde voor de gein een doel en Nikkie begon als een echte voetballer op het doel te schieten, dat had ze op tv gezien. Toen ze oud genoeg was om op straat te spelen, zocht ze de 'grote jongens' op. Ze vroeg nooit of ze mee mocht doen; ze was brutaal en pakte de bal in no time af. Jong als ze was had ze al souplesse, snelheid en baltechniek. De jongens zagen dat Nikkie talent had, maar dat lieten ze niet blijken. Een half jaar geleden, ze was net dertien, veranderde haar leven. Nikkie verhuisde naar een camping twee kilometer buiten het landelijk gelegen stadje Nijverdam. Haar vader, voorheen onderhoudsman en zwemonderwijzer in een gemeentelijk zwembad, kocht de camping en beheert die samen met zijn vrouw Joke. Nikkie en haar tweelingbroertjes Jaap en Jelle vinden het leven op de camping fantastisch en zouden voor geen goud terug willen naar hun oude huis in de drukke stadswijk. Camping Swietenburg, deels verscholen in het bos, is erg groot en heeft twee speeltuinen, een zwembad en genoeg kinderen om mee te spelen. Wat wil een mens nog meer? Vorige zomer heeft Nikkie meegedaan met een straatvoetbaltoernooi, dat door de gemeente Nijverdam georganiseerd werd. Met moeite wist ze een plaats in een jongenselftal te bemachtigen. Tijdens dat toernooi werd ze ontdekt door de voorzitter van de Heldoornse Voetbal Vereniging, Jan de Koning. Hij nodigde haar uit om eens naar de training van het meisjeselftal van H.V.V. te komen. De eerste kennismaking met het team was meteen al leuk. De meeste meisjes reageerden enthousiast op haar komst.

En een week later was Nikkie lid van H.V.V. en speelde ze haar eerste officiële wedstrijd.

Dat het meisjeselftal een paar maanden na haar komst kampioen is geworden, hebben ze grotendeels aan Nikkie te danken. Als spits is ze super en haar ballen zijn nauwelijks te houden. Van Schijndel, de trainer die door Charlotte consequent meneer Frits genoemd wordt, denkt dat Nikkie een geweldige carrière als voetbalster tegemoet gaat en steekt zijn bewondering voor haar niet onder stoelen of banken. 'Ik ben bang, meiske, dat je niet lang meer bij dit elftal zult blijven. Eigenlijk had je al op een hoger niveau moeten voetballen,' zei hij vorige week nog tegen haar. Natuurlijk droomt Nikkie van een bliksemcarrière. Beginnen in Jong Oranje en van daaruit in de basisopstelling van het Nederlands vrouwenelftal. Op haar kamer hangen niet alleen posters van filmsterren en popmuzikanten, maar ook van voetballers die ze bewondert.

Maar Nikkie heeft het naar haar zin in dit elftal en wil helemaal niet weg. Het meest trekt ze met Charlotte en Karin op. Die kennen elkaar al vanaf de kleuterschool. Waar Charlotte is, is Karin ook. Daarom worden ze ook wel de Siamese tweeling of Jut en Jul genoemd.

Charlotte maakt een sprongetje. 'Mijn wens is verhoord,' juicht ze en wijst naar een steegje dat bij het park uitkomt. Een groepje jongens komt hun kant op, zonder oog voor de drie meisjes te hebben.

Charlotte probeert hun aandacht te trekken door te kuchen. Nikkie en Karin liggen dubbel, omdat de jongens hun niet eens zien staan. Als de jongens de sportzaak binnengaan, bedenkt Charlotte zich geen moment en sleurt haar vriendinnen mee naar binnen.

‘Wat ben je van plan?’ vraagt Karin, die struikelend haar entree maakt.

De jongens dralen nog even bij de etalage, die vol staat met voetbalspullen. Daar gaat de interesse van de jongens naar uit!

‘Yes!’ Charlottes ogen schieten door de drukke zaak.

Karin en Charlotte volgen haar met opgetrokken wenkbrauwen. ‘We zullen ze de stuipen op het lijf jagen,’ fluistert ze. Charlotte wijst naar de etalagepoppen die – op verhoginkjes – door de zaak verspreid staan. ‘Daar gaan we tussen staan. Als etalagepop.’

‘Ben je gek geworden?’ roepen Nikkie en Karin tegelijk.

‘Kom op!’ Charlotte staat teleurgesteld voor hen. ‘Live dangerously.’

‘We krijgen heibel als we betrappt worden.’

‘Toe nou,’ smeekt Charlotte. Ze wacht hun reactie niet af, maar springt tussen de etalagepoppen. Ze ritst haar zwarte donsjack dicht en trekt haar kraag hoog op, zodat haar gezicht maar voor de helft zichtbaar is. Ze grist een oranje vlag uit de hand van een pop en houdt in haar andere hand een sporttas vast. Met een starre blik staart ze wazig over de kledingrekken voor zich uit. Karin en Nikkie beginnen te gieren van het lachen. Charlotte gebaart dat ze een plek moeten zoeken. De jongens zijn inmiddels de zaak binnengekomen en lopen langzaam in de richting van de meisjes. Na een korte aarzeling springen ook Nikkie en Karin tussen de etalagepoppen. Karin heeft een sportief jack van een hanger getrokken en over haar eigen jas gedaan. Nikkie slaat een grote badhanddoek om zich heen. Ze staan met hun ruggen naar elkaar om te voorkomen dat ze beginnen te lachen. Niemand lijkt iets in de gaten te hebben. Als een sportief gekleed echtpaar vlakbij Nikkie

blijft stilstaan, krijgt ze het wel even benauwd. Maar ze slaagt erin roerloos te blijven staan. Opgelucht haalt ze adem als het echtpaar doorloopt. Charlotte, die het gezien heeft, knipoogt.

Aan het plafond hangen camera’s die langzaam ronddraaien en alles in de winkel in de gaten houden. Geen van drieën heeft de camera’s gezien.

‘Die pop beweegt!’ roept een kind plotseling. Charlotte kan wel door de grond zakken en probeert niet met haar ogen te knipperen. Ze mogen nog niet ontdekt worden; de jongens zijn nog niet voorbij gekomen. Gelukkig reageren de ouders niet op hun kind en trekken het mee naar de roltrap. De vier jongens zijn nu zo dichtbij dat de meisjes letterlijk kunnen horen wat ze tegen elkaar zeggen.

‘Volgens mijn moeder zijn die dure merkschoenen niet beter dan goedkopere sportschoenen,’ zegt een lange jongen met een smal gezicht. Hij kruist zijn armen voor zijn borst en blijft in gedachten voor Nikkie staan. Hij staart naar haar schoenen. Hij frons zijn wenkbrauwen en duwt zijn afgezakte bril omhoog.

‘Dat zegt ze omdat ze merkschoenen te duur vindt,’ antwoordt een ander laconiek.

‘Niet alleen daarom,’ antwoordt hij.

Nikkie laat haar hoofd voorzichtig naar voren zakken.

‘Wat maakt een paar tientjes extra uit?’

‘Van wat jij aan kleedgeld per maand krijgt, moet ik drie maanden rondkomen,’ antwoordt de jongen met de bril. Ineens wijst hij naar Nikkies schoenen. ‘Die etalagepop heeft gebruikte schoenen aan.’

Hij buigt naar voren om haar schoenen beter te bekijken. Dan gooit Nikkie de handdoek over hem heen, springt opzij en verschuilt zich achter een kledingrek op een paar

meter afstand. Verbouwereerd trekt de jongen de handdoek van zijn hoofd en staart naar de lege plek. Verbaasd loopt hij met de handdoek naar zijn lachende vrienden.

Charlotte springt ook tevoorschijn en paradeert met de vlag langs de jongens. 'Je bent gefilmd door de verborgen camera!' schatert ze en zwaait de vlag voor zijn gezicht. 'Zijn jullie van de verborgen camera?' Hij frunnikt onzeker aan zijn bril.

'Natuurlijk niet!' Giechelend stapt Karin van het podium.

'We wilden grappig zijn.'

'Ah, dit is humor!' roept een ander sarcastisch.

Plotseling komt er een man van de bewakingsdienst aan.

De forse man gaat voor de jongen staan. 'Leg die handdoek terug en verdwijn uit de zaak!'

'Maar... ik deed niets.'

'Moven! Jullie ook!' Hij maakt een dreigend gebaar naar de uitgang. Karin gooit het jack over een rek. Charlotte zet de vlag haastig tegen een pop. Gierend van het lachen verdwijnen ze naar de uitgang.

De jongen met de bril blijft verontwaardigd staan. Dit pikt hij niet. 'Dat meisje gooide een handdoek over me heen!'

De bewaker plant zijn handen op de heupen. 'Daar is de uitgang! Moet ik je een handje helpen?'

Een van zijn vrienden trekt hem aan zijn mouw. 'Stel je niet aan, Brilletje.'

'Bang voor een strafblad?' giert Charlotte vanuit de deuropening. 'We moeten de eer van deze onschuldige jongen redden! Zullen we alles opbiechten aan meneer agent?'

Nikkie gebaart Charlotte dat ze moet ophouden. Ze heeft met de jongen te doen. Hij werpt Charlotte een vernietigende blik toe. Nikkie kan zich voorstellen hoe de jongen zich voelt en vindt het niet leuk dat Charlotte de

spot met hem drijft. Hij ziet er zielig uit. Dat komt niet alleen door zijn houding, maar ook door zijn kleding en uiterlijk.

'Gut, dat was schrikken, hè? Is je broek nog droog?' gaat Charlotte door. Ze vindt de reactie van de jongen behoorlijk overdreven.

'Kom mee.' Nikkie haakt haar arm door die van Charlotte en trekt haar mee naar buiten.

'Wat een watje!' zegt Charlotte luid, zodat de jongen het wel moet horen.

Als ze met z'n drieën verder lopen, kijkt Nikkie achterom en ziet de jongen met zijn handen in zijn zakken, zijn hoofd diep voorover gebogen, achter zijn vrienden aan slenteren.